

ELS POETES DE LA GUERRA

POEMES DE GUERRA

Catalunya

Tres moments

I *Ecasió.*

Avui que és un dia amable de tardor,
fa bo de reposar vora el camí
que passa, recte com una mirada,
i deixar-ho tot
—el llibre i l'eco de la guerra—
i pensar, només...
Només pensar coses amables
una mica per sobre d'aquest viure.

La rondalla d'una estrella i una noia
que em contava aquella amiga meua
qui és dalerosa de somiar
i té un brill als ulls
que hom diria
que és la paraula feta imatge.

Pensar en la bellesa de les nits
quan al cel hi ha uns mons incògnits
tan lluents,
que és possible que la garsa cerqués de
[robar-los.

Pensar que la terra també és bella
ara mateix,
amb l'or dels ceps i el blau de les
[muntanyes
i aquest verd talment una catifa.

I no saber
—avui que és un dia de tardor
[amable—

res de la vida grisa i roja
dels homes-talps,
ferotges per la sang
i el tro eixordador dels canons
i l'ombra de la mort...

I oblidar
l'honre-talp en mi
Avui que és un dia amable...

II *Enyorança*

Damunt de cada fulla d'aquest pi
[lluents,
la pluja ha deixat les gotes fines;
suau encantament del cel
desfet en llàgrimes vives.
Oh pi gegant i esponerós,
únic en la serra deserta,
que em dóns el record i l'enyor
de la terra llunyana
on mos ulls veieren la llum primera.
Tot l'amor hi he deixat.
Tot l'encís.
Tota il·lusió que punyia mon cor.
Tot allò platejat i indecís
de falleres
que puixen
la blanesa de l'ànima.

Quan la retina cansada,
copsa l'aspra visió
de les serres pelades i ermes
clapejades d'amples taques morades.
Quan el sol inclement
asseca la gorja polsosa
i pesen als peus indecisos
les amples sabates ferrades,
que n'és de plaent la memòria;
com es fa amable;
com s'enriqueix d'amples blaus
[lluminosos
la visió de la terra estimada.
Oh bocinet de Pàtria meua,
tan plaent, tan serena, tan noble!
Com t'enyoren mos ulls;
com t'enyora mon cor
que es sent fort i es sent ample,
només per reveure't;
només per tastar l'agredolç
de la teua abraçada.

Cants

I

Oh! Si el silenci de l'hora
que s'atansa a galops
es volgués deturar!
Pols i foc!
Olor de morts i cendra encesa.
Llibertat.

II

Serà missatger el meu cor
de les àurees cantates celestes.
Coronarà deu mil fronts amb el llor
aguerrit dels valents, en les testes.

III

Cantarem tots plegats
fins que el vent
faci esborronar les estrelles
Oh!

Si els cants
s'encenguissin
amb flames eternes
de braços al vent
i de pits bategants.

Oh! Si la lluna
—l'altiva—
s'enganxés a la punta
del fusell dels germans.

V

Avant!
Avant!
Que la columna és ferma.
El vent tot fred
bat en la compacta trena
dels nostres cors estrets.
Avant!

Avant!

Que mil estels ens miren.
Nosaltres
...sota l'empremta
dels seus raigs.

VI

La terra es nostra.
L'ombra nocturna
amaga el nostre pas.
Serem fidels al crit
de pàtria nostra.
Duem la vida eterna
al nostre braç.

VII

Avant!
Que el crit de pàtria lliure
sigui el nostre flam.
Oh! Si el silenci de l'hora
que s'atansa a galops
es volgués deturar!
Pols i foc!

III *Fortitud.*

S'ha fos el dia
dintre les ombres.
S'han fos les ombres
dintre la nit.
Només hi ha el silenci.
Com un crit.
Si el seny s'esparvera
el cor no vaci, la
La vista serena.
El pas és segur.
Devorem la calma.
No se sent ningú.
El cos avança, decidit, amb força.
La pensa febrosa
va encara més lluny.
El silenci es trenca —fràgil—

Olor de morts i cendra encesa.
Llibertat!

L'avanç

Immensos llacs de silenci
s'estenen davant nostre;
al cel llunya,
la posta s'hi repeuja
amb llanguideses d'àngel.
Al fons dels tolls de l'aigua,
un avenir incert
tremola fundament.
Bateguen pits!
Cervells s'eixamplen!
I en aquest breu instant
un film d'imatges llargues
esborra la distància.
S'espanta l'èter!
s'ouen xiulars diàfans,
—missatges que pregonen—
mentres es mor la tarda...
Així se sent,
—i és un cabdell de força
que ennuia,
ennua l'ànima—
clavant els peus a terra
tement deixar la vida,
mentre l'esguard escruta
amb dureses que maten.
—Al cel es mor la tarda...—
Reposen un instant
i en el moment,
del front, una mà arrenca
tot de pressentiments
que ofegaven la passa!
Després... El pit al vent
eternament avança.

El meu cant

Contaré els dies que resten,
amb els estels a les mans repenjats.
No faré cas dels obusos que xiulen;
viuré tothora amb mon ull ben badat.
Seré missatger de victòries temibles.
El roig de la sang vibrarà amb esclat
i amb els clarins de les hores que passen
escrits cent poemes
de llorers i de sang.
Cavalcaré en rialles airoses.
Seré fidel al meu crit de combat
i faré tremolar les polsoses
crineres dels negres cavalls desbridats,
Sabré mossegat el silenci amb les dents
faré emmudir cent canons abrandats
i aixecaré en les planícies immenses
deu monuments a les deu llibertats.

JOSEP PEDREIRA

(1r. Accésit al Premi de Poesia del
nostre Concurs)

L'arma retruny.
La nit s'esparvera
corrent per la fosca.
Restem indecisos
del que passarà.
El foc encén l'ira.
La mort és allà!
Les veus que ens comanen
són greus i són ronques.
Pensem en l'amada.
Mirem vers la sort.
Pensem en la Pàtria...
I el pit desafia la nit i la mort!

MANUEL VIUSÀ CAMPS

(1r. Accésit al Premi de Poesia del
nostre Concurs)

Anunci de glòria són
les teves nou lletres clares,
de camins de somnis blaus,
de llibertat i esperança.

Catalunya, tu ets per mi
el que pel fill és la mare,
el que és el sol per les flors,
el que és per la vida l'aire.

Jo t'enyoro, dolça terra,
com ho faria amb l'amada;
t'enyoro perquè t'estimo,
perquè com tu no n'hi ha d'altra.

Terra on feliç jo vivia
en una pau benaurada;
més s'atansa la tempesta
i d'ella hem d'alliberar-la.

Per defensar-te amb braç
a la guerra me n'anava,
portant el fusell al braç
i al cor la terra estimada.

A. VIOLA

(2n. Accésit al Premi de Poesia del
nostre Concurs)

L'anhel de la victòria

Mare estimada, no ploreu més
per si el fill vostre no torna més.

Si de cas torna, serà amb la glòria
vindrà amb les palmes de la
[victòria

No ploreu, mare, pel vostre fill
perquè la pàtria viu en perill.

La pàtria em crida, com fill volgut
perquè la lliuri d'esclavitud.

Lluitant sense mada triomfarem,
la nova vida conquerirem.

No ploreu mare, no ploreu més
per si el fill vostre no torna més.

Morir en la lluita no és deshonor.
Ja per la pàtria floreix el llor.

Penseu que el fill si l'arma empuyna
i lluita ho fa per Catalunya.

Per Catalunya fer triomfant
ans de sotmetre'ns morim lluitant.

Amunt, ben alta nostra bandera
que el món la vegi, noble i sincera.

Mare estimada
no ploreu més
per si el fill vostre
no torna més.

LLUIS ARTIGAS

(2n. Accésit al Premi de Poesia del
nostre Concurs)

OS/46.711 Bon Am